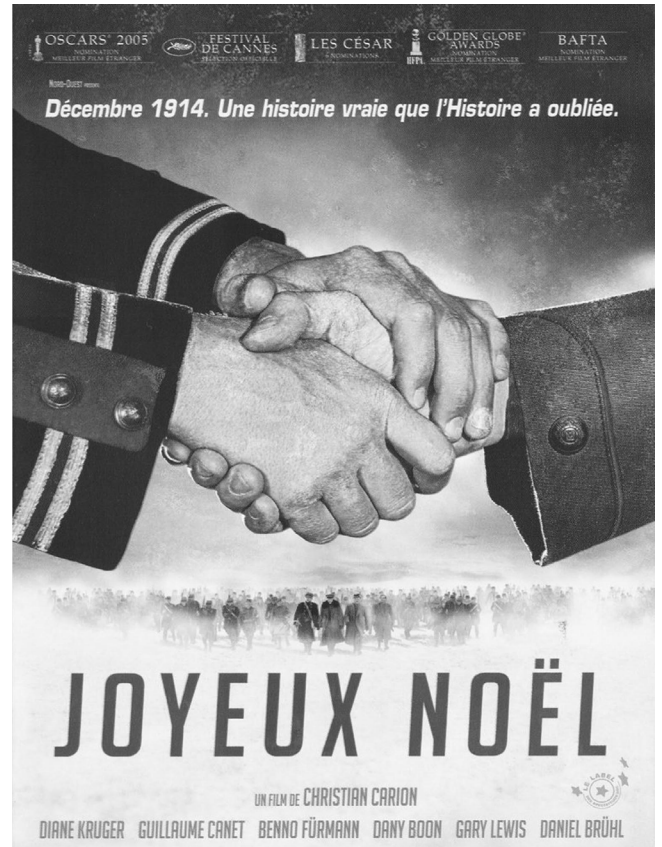

Joyeux Noël

Door Peter Curtis van Gorder

Een film uit 2005 van Christian Carion, *Joyeux Noël*, gaat over een gebeurtenis die plaatsvond op een slagveld in Frankrijk op kerstavond 1914. In de loopgraven lagen 3000 soldaten uit het Schotse, Franse en Duitse leger. Op kerstavond begon de Duitse kant "Stille Nacht" te zingen. De Schotse kant beantwoordde dit met een begeleiding door een doedelzak en al gauw waren alle drie de kanten samen hetzelfde lied aan het zingen vanuit hun ijzige loopgraven, nog geen 100 meter van elkaar verwijderd. Daar zongen ze samen, in drie verschillende talen, vanuit dezelfde loopgraven waar ze een paar uur eerder nog op elkaar hadden geschoten. Wat een contrast! Vrede kwam over hen door de warmte van dit alom geliefde lied. De oorlogvoerders waagden het om uit hun loopgraven te komen en hielden een onofficiële wapenstilstand. Op sommige plaatsen langs de linie duurde de wapenstilstand wel tien dagen. Mensen die verondersteld werden vijanden van elkaar te zijn wisselden foto's uit, adressen, chocolade, champagne, en andere cadeautjes. Ze kwamen er achter dat ze eigenlijk meer met elkaar gemeen hadden dan ze zich hadden gerealiseerd, en er was zelfs een kat die van de ene kant naar de andere ging en met iedereen bevriend raakte. Iedereen noemde hem hun mascotte. De voormalige vijanden communiceerden zo goed mogelijk met elkaar in elkaars taal.

De Duitse commandant, Horstmayer, zei tegen de Franse luitenant Audebert: "Als we Parijs hebben, is het allemaal voorbij. Dan kun je mij uitnodigen op de borrel in je huis aan de Rue Vauvin!" "Je hoeft Parijs niet te overvallen om bij mij thuis een borrel te kunnen drinken," antwoordde Audebert. De vriendschap die was ontstaan tussen de oorlogvoerende troepen ging verder dan alleen wat gesprekken. De ochtend na de kerstwapenstilstand waarschuwden

de verschillende partijen elkaar dat er artillerievuur op komst was vanuit hun artillerie-eenheden. Hun pas ontstane kameraadschap was zo sterk dat elke partij zelfs soldaten van de oppositie herbergde in hun loopgraven om ze te beschermen tegen gevaar. Wat was de reden van deze ongelooflijke transformatie? Het begon allemaal met de liefde voor kerstmuziek die ze met elkaar gemeen hadden. Dit voorval laat ons zien dat er een remedie is voor oorlog. Als wij onze vijanden niet langer als vijanden zien, maar ze leren liefhebben, is er geen plaats voor oorlog. Jezus spoorde ons aan om dat te doen in Mattheüs 5:44. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan, zeggen sommige mensen en daar hebben ze gelijk in. Maar het is niet onmogelijk. We moeten kijken naar de persoon die achter dat ras, die kleur of dat geloof schuilt en we moeten ons realiseren dat iedereen hetzelfde nodig heeft: liefde. Iedereen heeft de behoefte om lief te hebben en geliefd te zijn. Als iedereen moeite zou doen om iemand met wie hij erg weinig gemeen had beter te leren kennen, zouden we misschien net als de soldaten op het slagveld ontdekken dat we meer met elkaar gemeen

hebben dan we dachten. Jezus zei tegen Zijn volgelingen: "Zalig zijn de vredestichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden." (Mattheüs 5:9, Statenvertaling) Toen Jezus dat zei was Judea in grote oproer. De Romeinen waren een wrede, onderdrukkende macht die het land bezet hield. Iedere weerstand werd de grond in geboord. Om het nog persoonlijker te maken: toen Jezus pas geboren was had koning Herodes, die door de Romeinen aan de macht was gebracht, al geprobeerd om de pasgeboren Vrededorst te vermoorden door in Bethlehem alle kleine kinderen van het mannelijk geslacht te doden. Hij beschouwde Jezus als een persoonlijke bedreiging. Tijdens zijn openbare leven was het leven van Jezus vaak in gevaar omdat de jaloerse religieuze leiders van Zijn eigen volk steeds probeerden om Hem uit de weg te ruimen. Maar ondanks alle haat die de duivel koesterde tegen Jezus, overwon de liefde. Aan het einde van het aardse leven van Jezus leek het er op dat de religieuze leiders hadden overwonnen, toen ze er eindelijk in geslaagd waren om Hem te laten kruisigen. Maar tot hun grote ongenoegen verrees Jezus drie dagen later uit het graf en gaf Hij ons de belofte dat wij ook

kunnen verrijzen uit de dood en eeuwig met Hem kunnen leven. Als je ziet dat de eerste wereldoorlog na dit voorval op kerstavond nog meer dan drie jaar doorging en aan bijna 20 miljoen mensen het leven kostte, en als je er aan denkt dat er sindsdien nog 150 oorlogen zijn gevoerd, dan zou je tot de conclusie kunnen komen dat het gebaar van vriendschap en goede wil op die kerstavond tevergeefs is geweest. De soldaten die er aan meegedaan hadden werden voor de krijgsraad geroepen. Hun superieuren, in een poging om te verhinderen dat zich zo iets weer zou voordoen, gaven de volgende kerst bevel tot grotere aanvallen. Maar ondanks deze orders waren er weer soortgelijke voorvallen. Dit verhaal over vrede midden in de oorlog wordt nog steeds verteld; het leeft nog voort. Het is een voorbeeld van de kracht van Gods liefde en dat is tenslotte de essentie van kerstmis.

